

výrokem opovážil se způsobem nejapným a urážlivým kritisovati činnost Ježíše Krista jako člověka, nedá se tudíž uvésti v soulad s předchozím závěrem rozsudkovým, dle něhož soud nemohl nabýti přesvědčení, že obžalovaný měl úmysl, Bohu se rouhati. Ve zvýšené míře je tomu tak, pokud jde o shora uvedený konečný závěr rozsudkový. Posmíval-li se dle něho obžalovaný svým výrokem učení církve římskokatolické o Ježíši Kristu a urazil-li učení to hrubě, byl by logicky myslitelným jediný důsledek, že totiž výrok obžalovaného směřoval jako posmívání se a hrubá urážka zároveň také proti samotnému předmětu tohoto učení, tudíž proti božské bytosti Ježíše Krista, a tedy proti Bohu. Vylučuje před tím úmysl obžalovaného, Bohu se rouhati, ocitá se rozsudek v nanejvýš závažném rozporu s oním svým vlastním konečným závěrem a stává se nejasným v příčině skutečnosti rozhodné, totiž co se týče úmyslu, kterým veden byl obžalovaný, pronášeje závadný výrok.

Čís. 2003.

Zrušovací soud může zkoumati, zakládá-li vzetí svědka do přísahy zmatek (§ 170 čís. 5, § 344 čís. 4 tr. ř.) jen, je-li s to porovnáním skutečností, soudem prvé stolice zjištěných, zjistiti, že soud jen následkem nesprávného právního hodnocení těchto skutečností přísahu vyloučil nebo nevyloučil.

Vadnost řízení ve smyslu §u 330 tr. ř., způsobená kusým, zákonu neodpovídajícím přečtením výsledku porady vrchním porotcem není zmatkem čís. 4 §u 344 tr. ř., byla-li bezprostředně po té následujícím přečtením otázek a výroku porotců zapisovatelem v přítomnosti všech porotců napravena.

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm I 216/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 21. února 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy úkladné podle §§ů 134, 135 čís. tr. zák., zločinem utržení na cti podle §u 209 tr. zák. a zločinem těžkého uškození na těle podle §u 152 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje ve více směrech zmatek §u 344 čís. 4 tr. ř. Jest však bezdůvodna. Zmatek ten spatřuje především v tom, že porotní soud vzal svědka Františka V-u do přísahy, jakkoli tento již prvním svědkem Ladislavem M-ou označen byl jako slabomyslný a i u soudu počínal si jako člověk značné slabomyslnosti. Dle §u 170 čís. 5 tr. ř. jest ovšem pod zmatečností zakázáno vzítí do přísahy svědky, jichž schopnost vnímati nebo se upamatovati je značně seslabena. Než že tomu tak bylo u svědka V-y, ze spisů naprosto nepochází na jevo. Dle protokolu o hlavním přelíčení udal svědek M. jen,

že je V. poctivý člověk, který nelže; že se ovšem někdy opije a pak je hrubý, jinak ale nelze o něm nic špatného říci. O jeho chování před soudem neobsahuje protokol žádného záznamu; v předkládací zprávě potvrzuje však soud, že nebylo vůbec tvrzeno, že svědek jest slabomyslným a že při svém výslechu nečinil naprosto dojmu osoby slabomyslné. Za těchto poměrů neměl porotní soud vůbec příčiny, otázkou vzetí svědka do přísahy zvláště se zabývatí a o ní se usnáseti, to tím méně, an ze žádné strany nějaký návrh nebyl učiněn. Proto nemá ani zrušovací soud podkladu, by mohl shledatí v postupu porotního soudu zmatečnost, což učiniti mohl by vůbec jen tehdy, kdyby porovnáním skutečností, soudem prvé stolice zjištěných, byl s to zjistiti, že soud jen následkem nesprávného právního hodnocení těchto skutečností přísahu vyloučil nebo nevyločil (rozh. víd. sb. č. 1115). Jen mimochodem budiž ještě poukázáno na to, že zákon činí zákaz svědecké přísahy závislým výslovně na z n a č n é m zeslabení svědkovy schopnosti postřehovací a upamatovací, čímž posouzení této podmínky přenechává pro daný případ v podstatě volnému uvážení soudcovskému. Netřeba proto blíže zkoumati, zda je tu, či není předpoklad předposledního odstavce Šu 344 tr. ř., na němž zákon uplatňování formelního zmatku Šu 344 čís. 4 tr. ř. obhajobou činí závislým.

Zmatek Šu 344 čís. 4 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost i v porušení předpisu Šu 330 tr. ř., dle něhož po návratu porotců do zasedací síně a předepsaném prohlášení přečte vrchní porotce pod zmatečností za přítomnosti všech porotců otázky a ihned po každé z nich připojený k ní výrok porotců. Jelikož soud v předkládací zprávě (odchylně od znění protokolu) sám výslovně připouští, že hlavní porotce předčítal jen hlavy otázek, nikoli celé jejich znění slovy: Na první hlavní otázku 11 hlasy ano, jedním hlasem ne . . . atd., nemůže býti pochyby, že nebylo tu dbáno předpisu, jehož porušení zákon ohrožuje zmatečností. Tento zákonu neodpovídající postup nemůže býti omluven tím, že dle zprávy obhájcové žádají někdy soud, by otázky nebyly hlavním porotcem celé přečteny, zejména je-li jich více, poněvadž předpis ten tvořiti má dle intence zákona záruku proti nedorozuměním, jež by se do zjištění výsledku hlasování vrchním porotcem dle druhého odstavce Šu 329 tr. ř. vlouditi mohly, a na něž porotci právě přečtením otázek a výroku k jedné každé z nich po případě mají býti upozorněni, by jich odstranění dle posledního odstavce Šu 330 tr. ř. přivodili. Jde proto jen o to, zda uplatnění zmatečnosti, kterou ovšem sluší spatřovati v onom nezákonném postupu soudu porotního, nebrání předpis předposledního odstavce Šu 344 tr. ř. Tu pak ovšem právem zdůrazňuje soud ve své zprávě, že bezprostředně po kusém prohlášení výsledku hlasování poroty vrchním porotcem a zavolání obžalovaného do síně zasedací, byly k příkazu předsedovu otázky a výrok porotců k jedné každé z nich celé zapisovatelem u přítomnosti všech porotců přečteny. Jelikož verdikt musí odpovídati právě vůli porotců, nebylo by ani v tomto období řízení vyloučeno, by v nové poradě chybný údaj, který se do výroku dostal, byl odstraněn. Jest proto nepochybným, že vadnost řízení, která způsobena byla kusým, zákonu neodpovídajícím

přečtením výsledku porady vrchním porotcem, byla bezprostředně po té následujícím přečtením otázek a výroku porotců k jedné každé z nich zapisovatelem u přítomnosti všech porotců napravena, ježto porotcům dodatečně poskytnuta byla zákonem vyžadovaná příležitost, by případný chybný údaj postřehli a naň upozornili. Budiž proto pro daný případ ještě poukázáno na okolnost, že veškeré otázky porotcům byly jimi zodpověděny více než dvoutřetinovou většinou. Již tím bylo nebezpečí, že při pouhém označení čísla otázky a přečtení poměru hlasů, jimiž byla kladně zodpověděna, nějaké nedorozumění přítomnými porotci mohlo zůstatí nepovšimnutým, zmenšeno na minimum. Také ani po prvním, ani po druhém, úplném, přečtení žádný z přítomných porotců námitek neučinil. Tvrzení zmateční stížnosti, že některý z porotců postupu přelíčení nevěnoval náležitou pozornost, případně, že snad i usnul, nemá opory ve spisech. Naopak potvrzuje soud v předkládací zprávě výslovně, že tvrzení to neodpovídá pravdě, alespoň nebyla tvrzená okolnost ani soudem ani státním zástupcem pozorována, naopak, za celého řízení věnovali porotci průvodnímu řízení velkou pozornost a kladli četné otázky a jich porada trvala asi hodinu. Ostatně nejde též o pozornost při líčení samém, nýbrž při událostech, sběhších se po návratu porotců do soudní síně, kteréhožto období se tvrzení stížnosti ani týkati nemůže. Možno proto bezpečně tvrditi, že vytýkaná formelní vada řízení nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovanému nepříznivým.

Čís. 2004.

Svědci mohou býti vyslýcháni jen o skutečnostech (konkretním jednání a počínání), nikoliv o svém úsudku (§§ 167, 222, 254 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm I 289/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku porotního soudu v Plzni ze dne 18. března 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 344 tr. ř. z té příčiny, že zamítnut byl porotním soudem návrh obhajoby při hlavním přelíčení na výslech tří svědkyň a manžela obžalované o tom, že obžalovaná jest nepřičetnou, a na vyžádání posudku lékařské fakulty o přičetnosti obžalované. Stížnost jest bezdůvodna. Po formální stránce dlužno zdůrazniti, že závaznost a opodstatněnost důkazního návrhu lze zrušovacímu soudu posuzovati jen podle znění a obsahu, jak jsou vyznačeny v protokole o hlavním přelíčení. Pokud jde o navrhovaný důkaz svědky, zněl návrh pouze tak, jak uvedeno. Dotazování v naznačeném smyslu nemohlo však býti činěno předmětem důkazu svědeckého, po-